

ת"פ 33604/03/17 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33604-03-17 מדינת ישראל נ' פלונית

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

המאשימה מדינת ישראל

ע"י עו"ד רינת יצחקי ועו"ד איתן לאמעי

נגד

הנאשמים פלונית

ע"י עו"ד אבי חימי ועו"ד משה וייס

גזר דין

1. לאחר תחילת שמיעת הראיות בתיק זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון שבמסגרתו הודתה הנאשמת בעובדותיו של כתב אישום מתוקן. חמשת האירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן התרחשו בין החודשים יולי לספטמבר 2016. הרקע לאירועים הוא הליכי גירושין בין הנאשמת לבין מי שהיה בן זוגה במשך 35 שנה, והוא המתלון בתיק זה. בשעת התרחשות האירועים עדיין התגוררו הנאשמת והמתלון תחת קורת גג אחת. החמור שבין האירועים הוא ככל הנראה הראשון בזמן ביניהם. באותו מקרה הכתה הנאשמת את המתלון בראשו (ליד עינו) באמצעות מכשיר טלפון נייד וגרמה לו לפצע מדמם. כשהמתלון פרץ בבכי, הנאשמת ניגשה אליו וביקשה לראות את החבלה. המתלון התחנן שהנאשמת תתרחק ממנו, אך היא הכתה אותו בידה. המקרה השני בחומרתו הוא האחרון בזמן בסדרת האירועים המתוארים בכתב האישום. במקרה זה במהלך שיחת טלפון של המתלון עם עורכת דינו (לענייני משפחה), נשכה אותו הנאשמת בגבו וגרמה לו סימן אדום. בשני מקרים נוספים צבטה הנאשמת את המתלון, כאשר באחד ממקרים אלה גרמה לשטף דם בגופו של המתלון. במקרה נוסף המתואר בכתב האישום הוציאה הנאשמת מן הארון את בגדיו של המתלון והחלה לגזור במספרים את חולצתו. המתלון יצא מן המקלחת ואז אחזה הנאשמת באיבר מינו. הוא ביקש שתעזוב את איבר המין ופרץ בבכי. האירוע הסתיים בכך שאחד מבניהם של הנאשמת והמתלון הפריד ביניהם.

2. אינני מוצא מקום לפרט כאן את כל הנסיבות העובדתיות המתוארות בכתב האישום המתוקן. אסתפק בכך שאציין שבאף אחד מן המקרים המתוארים בכתב האישום לא מוזכרת פרובוקציה כלשהי מצדו של המתלון, ואף אחד ממעשיה של הנאשמת לא מתואר בכתב האישום כתגובה להתנהגות פסולה כלשהי של המתלון.

3. מעשיה של הנאשמת פגעו בזכותו של המתלון לשלמות הגוף, לכבוד האדם, לשלוות נפש ולקניין.

4. התביעה הדגישה בטיעוניה את העובדה שהנאשמת הורשעה במספר מקרי אלימות ולא במקרה יחיד ושברבית המקרים נגרמו למתלונן חבלות (גם אם לא חמורות) וכאב עד כדי בכי. התביעה הביעה דעתה כי מתחם העונש ההולם את מעשיה של הנאשמת הוא בין 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וביקשה לגזור על הנאשמת עונש שברף התחתון של מתחם זה. הסניגור מצדו הדגיש את העובדה כי כל האירועים שבהם הורשעה הנאשמת התרחשו בתוך מסגרת זמן של כחודש ומחצה ו"בתקופה אומללה בחייה של הנאשמת". כנגזרת מכך סבור הסניגור שהעונש ההולם את מעשיה של הנאשמת הוא מאסר על תנאי בלבד. לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן שהמליץ על חיוב הנאשמת בביצוע שירות לתועלת הציבור, ביקש הסניגור כי אאמץ את ההמלצה גם אם אקבע שהיא חורגת ממתחם העונש ההולם וזאת מטעמי שיקום.

5. במסגרת הליך הטיעונים לעונש העיד המתלונן והוגשה הצהרת נפגע עבירה. בהצהרת הנפגע תיאר המתלונן את השפלתו בידי המתלוננת ואת המצוקה הנפשית שנגרמה לו לדבריו כתוצאה ממעשיה והובילה לדבריו גם לקריסה פיזית וכלכלית, כיוון שלא היה מסוגל לנהל עוד את סוכנות הביטוח המצליחה שהפעיל עד אז. בהצהרת הנפגע ובעדותו תלה המתלונן את מצוקותיו הפיזיות, הנפשיות והכלכליות במעשיה של הנאשמת. אדגיש כי במסגרת הדיון בפני לא ניתן כמובן לברר את טענותיו אלה של המתלונן אודות מצבו ואודות הקשר הסיבתי בין מעשיה של הנאשמת לבין מצבו זה. זו גם אחת הסיבות לכך שלא אפרט כאן את תוכנם של המסמכים הרפואיים שצורפו לתצהיר נפגע העבירה. סיבה נוספת לכך היא ההגנה על צנעת הפרט של המתלונן.

6. הצדדים הגישו לעיוני שורת גזרי דין המשקפים לטענתם את רמת הענישה הנוהגת. חלק מפסקי הדין שהגישה התביעה עסקו במקרים חמורים יותר מזה שבפניי, ולכן אתייחס רק לקלים ביותר ביניהם. כמו כן, חלק מפסקי הדין שהגישה ההגנה ניתנו לפני תיקון 113 לחוק העונשין שהגנה את הענישה, ולכן לא נקבעו בהם כלל מתחמי ענישה. חלק אחר מפסקי הדין שהגישה ההגנה עסקו במקרים שבהם בית המשפט אימץ עונש שעליו הוסכם במסגרת הסדר טיעון (לעניין אי הסתמכות בית המשפט על עונשים שנקבעו כאימוץ של הסדר טיעון כבסיס לקביעת רמת הענישה הנוהגת ראו דברים שכתבתי בת"פ (תל אביב) 12112-03-17 **מדינת ישראל נ' לוי לבל ושות' בע"מ** (2018)). גם למרבית פסקי דין אלה לא אתייחס כאן.

7. ברע"פ 3801/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2018) נדחתה בקשת רשות ערעור במקרה שבו נקבע מתחם עונש הולם שבין עבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל והוטל עונש של שישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות על מי שהיכה את אשתו בפניה וגרם לה לחבלות. ברע"פ 2323/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2017) נקבע מתחם שבין מספר חודשי מאסר בפועל ל-12 חודשי מאסר בפועל ונגזר עונש של 70 ימי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות על מי שהורשע במספר עבירות אלימות קלה יחסית במשפחה (בצירוף עבירות איומים). בת"פ (אילת) 40930-08-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2014) נגזר עונש של מאסר על תנאי (כבקשת התביעה) על נאשמת שבעטה בצלעות בן זוגה, סטרה לו והלמה באגרופיה בבית החזה שלו. בת"פ (נתניה) **מדינת ישראל נ' מאיה בן אברהם** (2012) נגזר עונש של מאסר על תנאי על נאשמת שזרקה מכשיר טלפון נייד על בן זוגה לשעבר, הקתה

אותו ומשכה בחולצתו.

8. בהתחשב בכך שבמקרה שבפניי מדובר בהתנהגות סדרתית, בשימוש בחפץ כנשק קר, בגרימת חבלות (קלות יחסית) וכל זאת ללא התגרות כלשהי מצדו של המתלונן, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הוא בין תקופת מאסר בפועל קצרה שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

9. הנאשמת בת 59 ונעדרת כל עבר פלילי. היא עובדת במשרה חלקית כמדריכת כושר ומשתכרת לדברי סניגורה (שלא נתמכו בראיות) שכר זעום. במסגרת הטיעונים לעונש הוגש מכתב תודה של אחד המתאמנים שהנאשמת סייעה לו להתאושש מבעיות רפואיות שונות מהן סבל. הסניגור הדגיש בטיעונו כי מעשיה של הנאשמת נעשו בתקופה משברית בחייה, היא לקחה עליהם אחריות ואין סיכוי שיישנו.

10. למרבה הצער, דבריה של הנאשמת בבית המשפט בדיון הראשון שבו נשמעו טיעונים לעונש, שנאמרו רגע אחרי שהסניגור התנצל בשמה בפני המתלונן והבטיח שכך תעשה גם בעצמה, לא לימדו על נטילת אחריות מלאה מצדה. את דבריה פתחה הנאשמת בדברים הבאים: "אני מצטערת שהגעתי למצב הזה. לא חשבתי אי פעם שאהיה בבית המשפט ואצטרך לעמוד במעמד כזה". בהמשך האשימה את המתלונן בהתנהגותה ואמרה: "אני מאד מצטערת שהגעתי למצב כזה וככה הגבתי..." וכן: "אני מתביישת בזה. שזה מה שקרה, שככה הגבתי". רק לאחר שסניגורה פנה אליה במהלך דבריה והזכיר לה שעליה לעשות זאת, פנתה הנאשמת למתלונן והתנצלה בפניו.

11. לבקשת ההגנה ובהסכמת התביעה הפניתי את הנאשמת לאחר הטיעונים לעונש לקבלת תסקיר של שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הרקע למעשיה של הנאשמת הוא התערעורת נישואיה למתלונן. לפי טענת הנאשמת בשירות המבחן, בשלוש השנים האחרונות לנישואיהם נהג המתלונן באימפולסיביות ובאופן מאיים כלפיה. לדבריה, חוותה מצדו של המתלונן איומים, צעקות, השפלות, התעללות נפשית ואף אלימות פיזית. היא עצמה חשדה שכן זוגה מנהל רומן עם אישה אחרת והתעוררו אצלה רגשות קנאה וחוסר אונים שהולידו ויכוחים קשים. בסופו של דבר התגרשו. לדברי קצינת המבחן, הנאשמת קיבלה אחריות חלקית בלבד על המעשים שבהם הודתה בבית המשפט ונטתה להפחית מחומרתם של חלק מן המעשים. עם זאת, לפי קצינת המבחן, במפגשיה עם שירות המבחן הביעה הנאשמת חרטה עמוקה על מעשיה והבנה של הפסול בהם ופגיעתם במתלונן. הנאשמת סיפרה לקצינת המבחן שלאחר הגירושין חשה ירידה במצב הרוח והתדרדרות במצב הנפשי, כך שהתקשתה לתפקד באופן מלא, ובמשך כחצי שנה ניתקה את קשריה החברתיים. הנאשמת פנתה וקיבלה טיפול פסיכולוגי ואף נפגשה עם פסיכיאטר. מסיכום פסיכיאטרי שהוגש לעיון קצינת המבחן עלה שלא ניתן לשלול לחלוטין את האפשרות שהנאשמת נמצאת במצב היפומאני והומלץ על טיפול תרופתי. משיחה של קצינת המבחן עם הפסיכולוגית שטיפלה בנאשמת עלה כי במסגרת הטיפול הפסיכולוגי לקחה הנאשמת אחריות על מעשיה והביעה חרטה עמוקה עליהם. שירות המבחן התרשם כי לנאשמת כוחות לתפקד והיא בעלת יכולת להיענות לסמכות ולציית לגבולות. שירות המבחן העריך שמעשי העבירה נעשו בשל הקושי של הנאשמת להתמודד עם חוויות דחיה מן זוגה ועם החשש לפרידה ממנו. קצינת המבחן התרשמה

שהנאשמת נזקקת לטיפול, והעריכה שבמסגרת הטיפול תגבר הבנתה של הנאשמת את דפוסי ההתנהגות שלה והטיפול יהווה מקור לתמיכה ולהכלת קשייה ויפחית את הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד. קצינת המבחן המליצה להטיל על הנאשמת עונש של 250 שעות שירות לתועלת הציבור ולא עבודות שירות. זאת, משום ש"צו של"צ הנו בעל סטיגמה פחותה, מאפשר תרומה בסביבה נורמטיבית תוך נתינה והשקעה קונקרטיים, מוחשית, עם אלמנטים ברורים של כפרה. להערכתנו, השתלבותה של עיריית בעונש של"צ תאפשר לה לשמר תפיסתה העצמית כאדם נורמטיבי, ערכי, בעל כוחות ומוערכת. תפיסה שתחזק אותה... עוד אנו סבורים כי ענישה זו תאפשר לעיריית להמשיך בעבודתה ובסדר יומה שכיום אנו סבורים כי המשך היציבות מסייעת גם בהליך שיקומה הרגשי".

12. בסיומם של טיעונים לעונש משלימים שלאחר קבלת התסקיר נשאה בפניי הנאשמת דברים ארוכים שעיקרם הדגשת החריגות שבמעשי העבירה שבהם הורשעה (ואשר נעברו בתקופת זמן מוגבלת של מספר חודשים) יחסית להליכותיה הרגילות. לאחר הקדמה ארוכה הביעה הנאשמת צער על מעשיה שאותם הגדירה כתוצאה של טירוף רגעי. הנאשמת הוסיפה ואמרה: "אם תטיל עלי עונש, אני הולכת לאחור".

13. לא התרשמתי שעומק השיקום של הנאשמת הוא כזה המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם. הנאשמת אמנם מביעה צער על מעשיה, אך גם בפני שירות המבחן וגם בפניי נטתה להפחית מחומרתם. התרשמתי הייתה שהנאשמת טרודה בעיקר בהשלכות המעשים עליה (במובן של הטלת עונש שמתלווה לו סטיגמה) ולא בפגיעת מעשיה בבן זוגה לשעבר. יתר על כן, אינני סבור כי ביצוע עבודות שירות במשך תקופה קצרה יביא לאיבוד מקום עבודתה. אני גם סבור שהנאשמת יכולה להמשיך בטיפול במהלך ביצוע עבודות השירות. כלומר, אינני סבור שביצוע עונש של עבודות שירות במשך תקופה קצרה יפגע בשיקומה. השורה התחתונה היא שאינני מוצא כי שיקולי שיקום מצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם.

11. בשל גילה של הנאשמת ובהיעדר עבר פלילי, ראוי כי עונשה יהיה בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם. עם זאת, נטילת האחריות החלקית מובילה לכך שהעונש אינו יכול להיות ברף התחתון ממש של מתחם זה.

12. לנוכח האמור לעיל אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 45 יום מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות במקום ובתנאים שקבע הממונה על עבודות שירות. הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה ביום 18 ביולי 2019 בשעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במפקדת פיקוד מרכז של שב"ס ברמלה.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תשוב ותעבור עבירת אלימות.

13. אני מחייב את הנאשמת לפצות את המתלונן, עד תביעה 1 ברשימת עדי התביעה, בסכום של 2,500 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.8.2019.

14. כדי להגן על פרטיותו של המתלונן, אני אוסר לפרסם את שמותיהם של הנאשמת ושל המתלונן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, 2 ביוני 2019, בנוכחות הצדדים.